

॥ ३१ ॥ आत्मापहारिणां स्वजातिगोपकानां ॥ ३२ ॥ श्रुतं प्रतिज्ञातं ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ अपदांतरमव्यवहितं ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥

अगारदाहिनांचैव ये च गानिघ्नतामपि ॥ अपकारिणांच ये लोका ये च ब्रह्मद्विषामपि ॥ ३१ ॥ स्वभार्यामृतुकालेषु मोहोद्वेनाभिगच्छतां ॥ श्राद्धमैथुनिकानांच ये चाप्यात्मापहारिणां ॥ ३२ ॥ न्यासापहारिणांच श्रुतं नाशयतांच ये ॥ क्लीबिनयुध्यमानानां ये च नीचानुसारिणां ॥ ३३ ॥ नास्तिकानांच ये लोका ये भिमा तपितृत्यजां ॥ तानाप्नुयामहे लोका न्ये च पापकृतामपि ॥ ३४ ॥ यद्यहत्वावयं युद्धे निवर्त्तमधनं जयं ॥ तेन चाभ्यर्दितास्त्रासाद्भवेमहिपराङ्मुखाः ॥ ३५ ॥ यदि त्वसुकरं लोके कर्म कुर्यामसंयुगे ॥ इष्टौ लोका न्नाप्नुयामो वयमधनसंशयः ॥ ३६ ॥ एवमुक्त्वा तदारजं स्तेऽभ्यवर्त्तत संयुगे ॥ आह्वयं तोजुर्नवीराः पितृजुष्टां दिशं प्रति ॥ ३७ ॥ आहूतस्तैर्नरव्याघ्रैः पार्थः परपुरं जयः ॥ धर्मराजमिदं वाक्यमपदांतरमब्रवीत् ॥ ३८ ॥ आहूतो न निवर्त्तयामि मित्रमाहितं ॥ संशप्तकाश्च मां राजन्नाह्वयंति महासुधे ॥ ३९ ॥ एष च भ्रातृभिः सार्धं सुशर्मा द्वयतेरणे ॥ वधाय स गणस्यास्य मामनुज्ञातुमर्हसि ॥ ४० ॥ नैतच्छक्रोमि संसोदुमाङ्कानं पुरुषर्षभ ॥ सत्यं ते प्रतिजानामि हतान्विद्धि परानयुधि ॥ ४१ ॥ युधिष्ठिर उवाच श्रुतं ते तत्त्वतस्तत्तद्गोणस्य चिक्कीर्षितं ॥ यथा तद्वृत्तं तस्य भवेत्तत्त्वसमाचर ॥ ४२ ॥ द्रोणो हि बलवानशूरः कृतास्त्रश्च जितश्रमः ॥ प्रतिज्ञातं च ते नैतद्ब्रह्मणं मे महारथ ॥ ४३ ॥ अर्जुन उवाच अयं वै सत्यजिद्राजन्मघत्वारक्षितायुधि ॥ ध्रियमाणे च पांचाल्येनाचार्यः काममाप्स्यति ॥ ४४ ॥ हते तु पुरुषव्याघरेण सत्यजितिप्रभो ॥ सर्वैरपि समैतेर्वा न स्यात्तव्यं कथंचन ॥ ४५ ॥ संजय उवाच अनुज्ञातस्ततो राज्ञापि ष्वक्तश्च फाल्गुनः ॥ प्रेम्णा हृष्टश्च बहुधा त्वा शिषश्चास्य योजिताः ॥ ४६ ॥ विहायै न ततः पार्थस्त्रिगतां न्यत्ययाद्वली ॥ क्षुधितः क्षुद्धिघातार्थं सिंहो मृगगणानिव ॥ ४७ ॥ ततो दौर्योधनं सैन्यं मुदा परमया युतं ॥ ऋतेर्जुनं भृशं क्रुद्धं धर्मराजस्य निग्रहे ॥ ४८ ॥ ततो न्योन्येन ते सैन्ये समाजग्मतु रोजसा ॥ गंगा सरथवौ वेगेन प्रावृषीवो लब्धोदके ॥ ४९ ॥ इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्वणि संशप्तकवधपर्वणि धनंजयाने सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥ ॥ ४९ ॥ संजय उवाच ततः संशप्तकाराजन्स मे देशे व्यवस्थिताः ॥ व्यूढ्यानीकरैरेव च द्राकारं मुदा युताः ॥ १ ॥ ते किरीटिनमायांतं दृष्ट्वा हर्षेण मारिष ॥ उदक्कोशं न्नरव्याघ्राः शब्देन महता तदा ॥ २ ॥ सशब्दः प्रदिशः सर्वादिशः खंच समावृणोत् ॥ आवृतत्वाच्च लोकस्य नासीत्तत्र प्रतिस्वनः ॥ ३ ॥

॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥ इति द्रोणपर्वणि टीकायां सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥ ॥ ४९ ॥ ॥ ४९ ॥ तत इति ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥